

SEZNAM PŘÍLOH

Příloha 1.....	Modlitba internacionálního Schönstattu
Příloha 2.....	Oblíbené schönstattské modlitby
Příloha 3.....	Předzakládací listina
Příloha 4.....	První zakládací listina
Příloha 5.....	Organizace Schönstattského hnutí
Příloha 6.....	Vlajka Schönstattského hnutí
Příloha 7.....	Fotografie zakladatele, Fotografie obrazu Matky Třikrát Obdivuhodné, fotografie Schönstattské kapličky

Příloha 1

Modlitba internacionálního Schönstattu

„Ze synů všech národů, kteří zde trpí a umírají,
kéž se ti nejlepší k tobě, Královno, znají.
Pošli je do světa, jež se dnes zmítá v muce,
dobrymi nástroji je učiň ve své ruce,
ať setba Schönstattu roste a vydá klasy,
ať k Boží i tvé cti národy dojdou spásy!”

“Bud’ naší Královnou, celého světa Paní,
láskou ať vzplane v nás vzájemné darování,
zapal svět k službě své pro slávu Otcovu,
obrať zas národy k věčnému Domovu!
Jak hradba míru nám svaté tvé srdce dáno,
Znamení milosti, zářivá nebes Bráno!”

Oblíbené schönstattské modlitby:

V tvou moc a lásku

V Tvou moc a lásku důvěru vždy mám
a na Tvou dobrotu se dětsky spoléhám.
V to věřím, doufám pevně v každé chvíli,
že ty nám, Matko pomůžeš a Syn Tvůj milý.

Maria, Matko má, Královno

„Maria, Matko má, Královno, tobě se úplně obětuji.
Na důkaz své oddanosti zasvěcuji ti dnes své oči,
své uši, svá ústa, své srdce, sebe sama docela.
Protože náležím tobě, dobrá Matko, chraň,
vychovávej a používej mě. Jsem tvé dítě a tvé vlastnictví.“

Duchu svatý, jsi duší mé duše.

Pokorně se ti klaním. Osvěcuji mě, posiluj mě, veď mě, potěšuj mě.
Odhaluj mi svá přání, pokud to odpovídá plánu věčného Boha Otce. Dej
mi poznat, co si ode mne věčná Láska přeje. Dej mi poznat, co mám dělat.
Dej mi poznat, co mám trpět. Dej mi poznat, co mám s tichou skromností
rozhodlivě přijmout, nést a snést. Ano, Duchu svatý, dej mi poznat vůli
tvou i vůli Otcovu. Neboť můj celý život už nechce být ničím jiným, než
trvalým neustálým ANO k přáním a vůli věčného Boha Otce. (Josef
Kentenich)

Dost nikdy nemohu děkovat ti Máti

Dost děkovat ti nemohu, ó Máti, kéž každý vdech i výdech dík můj
vrucí vzdá ti. Chci děkovat ti každým srdcem úderem, až k tomu
poslednímu v poslední můj den. Kéž za dík každá myšlenka má platí,
chci věčně opakovat, díky, díky, Máti. (Josef Kentenich)

Předzkládací listina

27. říjen 1912

Bylo to 27. října, neděle po svátku Mater puritatis (Matka nejčistší), což je titul kaple studentátu pallottinů v Šenštatu (něm.: Schönstatt), co měl nově ustanovený spirituál (1) - Pater Joseph Kentenich - svou první přednášku ve studijním domě k žákům, kteří už studovali ve středním a vyšším kurzu (kvarta až septima). Viděno ve světle pozdějšího vývoje, je tato přednáška prvním naznačením nového Šenštatu, jeho ideálů a jeho základních principů. Právem mu tedy dal spirituál název:

PROGRAM!

Dnes se vám chci jen představit. Naši situaci vystihne hluboký a nanejvýš poetický verš známého eposu: *Při této odpovědi kandidáta Yoba nastalo všeobecné pokyvování hlavou.* Tento verš se dá parodovat - a jak je u parodie běžné - vyjádřit ještě duchaplněji, asi takto: *Ze zprávy o novém spirituálovi nastalo všeobecné natahování krků.* 'O novém spirituálovi'... 'novém spirituálovi' - zde je genitivus objectivus (pozn. překladatele: v němčině je zde genitiv naproti českému ablativu) a má znamenat: o volbě nového spirituála. Tím jsem mimochodem splnil přání Theilovo (2). Navrhoval mi totiž, abych řekl něco o genitivu. Nu, Theili, jsi spokojen nebo chceš o tom slyšet ještě více?

Ale žerty stranou! Víím dobře, že tato parodie vyjadřuje vaši náladu, vaše smýšlení proti mém jmenování. Divíte se a jste zklamáni. Proto to "všeobecné natahování krků". Mohlo by se to však stát nebezpečné, kdyby se krk natahoval a vytahoval příliš dlouho. Nakonec byste z toho ještě mohli dostat ztvrdnutí šíje. Proto jsem svou vlastní hlavu a krk stáhl brzy zase do normální polohy a podrobil se tomu, čemu nebylo možné se

vyhnout. Snad... a k tomu účelu bych vám dnes chtěl vysvětlit: 1) jaký byl náš dosavadní a 2) jaký bude náš budoucí vzájemný vztah.

1) Jaký byl dosud náš vzájemný vztah? To se dá říci velmi stručně. Neměli jsme spolu nic společného. Chodili jsme zkrátka tak kolem sebe, že jsme do sebe nevráželi a nebombardovali se zlostnými pohledy. Potud je to ještě zcela nevinné. Možná, že by to snad neznělo tak lhostejně a příjemně, kdybych vám prozradil, že jsem se bližšího styku s vámi zásadně stranil. Když jsem minulého roku přišel do Ehrenbreitsteinu, prosil mne P. rektor, zda bych na požádání nepřevzal vaše zpovědi. Bránil jsem se proti tomu zuby nehty a nakonec jsem také prosadil, že mne nechali na pokoji. A proč? Nechtěl jsem s vámi nic mít, abych celý svůj zbývající čas mohl věnovat lidem ve světě, zvláště starým zatvrzelým hříšníkům. Chtěl jsem udělat hon na tak zvané "velikonoční berany" a mou největší kněžskou radostí bylo, když některý z nich přišel s celým rancem starého, prastarého krámu, nashromážděného za celá léta, že až zpovědnice praskala.

A teď snad mé chování alespoň trochu pochopíte. Stranil jsem se vás - ne snad proto, že bych vámi pohrdal nebo neznal lepší, jemnější hnutí a potřeby mladé duše. Ani proto, že bych býval mínění, že by mezi studenty nedocházelo k hlubokým duševním krizím. Ano, kdyby mi byl někdo řekl rovnou: "Ten nebo onen je na tom vnitřně uboze," - toho bych se byl rád ujal. Ale něco takového se (na rovinu) neříká. Proto jsem udělal krátký proces a nestaral se o vás vůbec.

A teď přijde mé jmenování spirituálem, úplně bez mého přičinění. Musí to tedy asi být vůle Boží. Proto se podrobuji a jsem pevně rozhodnut, splnit co nejlépe všechny své povinnosti vůči vám všem i vůči každému jednotlivci. Dávám se vám tedy úplně k dispozici se vším, co jsem a co mám: se svými vědomostmi a nevědomostmi, se vším co dovedu a nedovedu, především však vám dávám k dispozici své srdce.

Jen zbude-li mi ještě čas, chci se věnovat svému oblíbenému oboru.

Doufejme, že spolu budeme dobře vycházet, doufejme, že uděláme vše,

abychom dosáhli společného cíle co nejdokonaleji.

2) Jaký je náš cíl? Tato otázka je důležitá. Vždyť náš vzájemný budoucí vztah záleží právě na tom, jak na ni odpovíme. Řeknu to tedy krátce a výstižně:

Chceme se učit sami sebe vychovávat pod ochranou P. Marie v pevné, svobodné, kněžské charaktery.

Rozvedení a provedení této zásady nás bude zaměstnávat po celý rok. Dnes vám k tomu podám jen několik vysvětlivek.

My se chceme učit. Nejen jenom vy, nýbrž i já. Chceme se od sebe navzájem učit. Neboť nikdy se nepřestaneme učit, zvláště ne v umění sebevýchovy, jež je přece činem, dílem, prací našeho celého života.

Chceme se **učit**, ne jen **teoreticky**: tak a tak se to musí dělat, tak je to správné, tak je to pěkné, pro mne za mne třeba i nutné. To by nám věru málo prospělo. Ne, musíme se učit také **prakticky**. Musíme přiložit ruku k dílu každý den, hodinu za hodinou.

Jak jsme se naučili chodit? Pamatujete se ještě, jak jste se učili chodit? Nebo aspoň jak se tomu učili vaši malí sourozenci? Měla při tom maminka dlouhé přednášky? (Podívej se, Toníčku nebo Maruško, takhle to musíš dělat!) - To by asi ještě nikdo z nás neuměl chodit. Ne, vzala nás za ruku - a do toho! Chodit se člověk učí chozením, milovat milováním, a tak se musíme i my učit sami sebe vychovávat stálým cvičením sebevýchovy. Příležitostí k tomu máme jistě dost a dost.

Chceme se učit **sami sebe vychovávat**. To je vznešená královská činnost. Sebevýchova je nyní v popředí zájmů všech vzdělaných kruhů. Sebevýchova je požadavkem náboženství, požadavkem mládeže, požadavkem doby. Nebudu nyní rozvádět všechny tyto myšlenky, dotknu se jen poslední.

Sebevýchova je požadavkem doby.

Nemusíme být ani příliš znalí světa a člověka, abychom se přesvědčili o tom, že naše doba, se vším pokrokem, se všemi objevy, nemůže lidi zbavit vnitřní prázdnoty. Vždyť všechna pozornost, všechna činnost platí výlučně makrokosmu - světu ve velkém - světu mimo nás. A věru, musíme se obdivovat lidské genialitě, která zkrotila mocné přírodní síly a postavila je do svých služeb. Lidský génius propojil všechny vzdálenosti, probádal hlubiny moře, provrtal pohoří země a pronikl do vzdušných výšin. Badatelská horečka žene lidstvo dál a dál. Objevujeme severní pól, poznáváme temné kontinenty, novými paprsky prozařujeme lidskou kostru, dalekohled a mikroskop denně odhalují nové světy.

Avšak jeden svět, který je věčně starý a při tom zůstává věčně novým, jeden svět - mikrokosmos - svět v malém - svět našeho vlastního nitra - zůstává neznámý a neprozkoumaný.

K prozáření lidské duše není žádných - nebo alespoň žádných nových - metod. "Pěstují se všechny obory ducha, sílí se všechny dovednosti, jen to, co je nehlubší, nejvnitřnější, nejpodstatnější - naše smrtelná duše - je až příliš často půdou neoranou," tak naříkají dokonce denní listy. Proto je naše doba tak hrozně vnitřně chudá a prázdná.

Ano, ještě více. Před nedávnem pravil jistý italský básník, že největší nebezpečí novodobého vývoje spočívá v tom, že nižší a polocivilizované rasy mají přístup k technickým vymoženostem moderní civilizace, aniž se jim zároveň zprostředkovala duchovní a mravní kultura tak, aby jich mohly správně používat.

A teď raději celý problém obrátím a zeptám se jinak? Jsou naše vyspělejší rasy schopné a zralé, aby dovedly správně využívat úžasného novodobého pokroku, který je ve všech vnějších oborech? Nebo je spíše naše doba otrokyní svých vlastních vymožeností? Ano, tak tomu je. Naše vláda nad dary a silami vnější přírody nešla ruku v ruce s podrobením živelnosti a zvířecosti v naší lidské hrudi. Tato strašná roztržka, tato nesmírná trhlina zeje stále víc a hrozivěji - a tak stojíme před strašidlem sociální otázky, před bankrotem celé společnosti, jestliže se v nejbližší době

nezasadíme ze všech sil o nápravu. Místo, abychom ovládali své vymoženosti, stáváme se jejich otroky; stáváme se i otroky svých vlastních vášní. Buď a nebo! Buď kupředu - a nebo zpět!

Tak tedy zpět!

To se tedy zase máme vrátit do středověku, vytrhat kolejnice, přestříhat telegrafní dráty, elektřinu přenechat mračnům, uhlí vrátit zemi a pozavírat univerzity?

Ne, nikdy, to nechceme, nesmíme, nemůžeme.

Tedy kupředu! Ano, kupředu v bádání a dobývání světa našeho nitra cílevědomou sebevýchovou! Čím více vnějšího pokroku, tím větší vnitřní prohloubení. To je volání, to je heslo, které se všude šíří, nejen v katolickém, ale i v nepřátelském táboře.

I my se chceme připojit k těmto moderním snahám - přiměřeně svému vzdělání .

Napříště se již nesmíme *dát ovládat* svým věděním, nýbrž my musíme ovládat své vědění. Už se nesmí stát, abychom dovedli různé cizí řeči, které osnovy pro naši třídu předpisují a při tom naprosto nerozuměli řeči svého vlastního srdce. Čím hlouběji poznáváme všechno dění v přírodě, tím lépe se musíme dovést postavit primitivním démonickým silám ve svém nitru.

Stupeň našeho pokroku ve vědách musí odpovídat stupni našeho vnitřního prohloubení, našeho duševního růstu. Jinak bude i v našem nitru strašná prázdnota, nesmírná propast, z níž budeme rozervaní a nešťastní. Proto sebevýchova!

Žádá ji naše mysl a srdce volající po ideálu, žádá ji naše společnost, žádají ji především naši bližní, zvláště ti, se kterými se dostaneme do styku ve své pozdější činnosti. Jako kněží musíme jednou hluboce a trvale zapůsobit na své okolí. A to konec konců nedokážeme leskem svých vědomostí, nýbrž silou a bohatstvím své osobnosti.

Musíme se učit sami se vychovávat. *Sebe* musíme vychovat, sebe se *všemi*

svými schopnostmi. Jaké schopnosti to jsou, jaké je objectum materiale této výchovy, uvidíme později.

Musíme se vychovávat v **pevné** charaktery. Už dávno jsme se vyzuli z dětských střevíčků. Když jsme byli dětmi, řídili jsme se podle nálad a rozmarů. Nyní se ale musíme učit jednat podle pevných a jasně poznaných zásad. Klidně v nás může všechno kolísat. Jistě přijdou chvíle, kdy v nás bude vše kolísat. V takových chvílích nám nemohou pomoci jen vnější náboženská úkony. Potom nám může pomoci jen jedno: naše zásady.

Musíme být pevnými charaktery.

Musíme být **svobodnými** charaktery. Bůh nechce galejníky, chce svobodné veslaře. Ať se jiní plazí před svými představenými, lízají jejich nohy a jsou vděční, když po nich šlapou. My jsme si dobře vědomi své důstojnosti a svých práv. Neskláníme se před vůlí představených ze strachu nebo z donucení, ale proto, že to sami svobodně chceme, protože každý akt rozumného podřízení nás dělá vnitřně svobodnými a samostatnými.

Svou sebevýchovu chceme postavit pod ochranou Panny Marie. Tak jsme to v neděli slibovali (3). Nyní ruku k dílu! Ano, v tomto ohledu na nás čeká ještě veliký kus práce. Podle našeho domácího řádu máme pěstovat mariánskou úctu ve společenství. To vnější tu již je: Skvostná vlajka a medaile (4). Ale to hlavní ještě chybí: vnitřní organizace odpovídající našim poměrům po způsobu mariánských družin, jak jsou na různých gymnáziích a univerzitách.

Tuto organizaci chceme vytvořit. My - ne já, neboť v této záležitosti nebudu podnikat nic, docela nic bez vašeho plného souhlasu. Vždyť zde nejde o krátkodobou práci, ale o zřízení, které má být potřebné pro všechny další generace. Ti, kdo přijdou po vás, budou tedy žít z vaší horlivosti, z vaší znalosti duše a z vaší moudrosti. Jsem přesvědčen, že něco dokážeme, budou-li všichni spolupracovat.

Avšak tak daleko ještě nejsme. Především se musíme poznat a zvyknout si na vzájemný a volný rozhovor, který odpovídá našemu stupni vzdělání. Myslím, že tím mohu své vysvětlení ukončit. Jistě jste mi porozuměli.

Víte, proč jsem se vás dosud tak stranil, znáte i mé plány pro budoucnost. Společně chceme začít veliké dílo, společně je chceme dokončit. Chceme se učit sami sebe vychovávat pod ochranou P. Marie v pevné, svobodné, kněžské charaktery. Kéž nám Bůh dá k tomu své požehnání. Amen.

Poznámky

1) Do nového studijního domu (Studienheim) Pallottinů v Šenštatě (Schönstatt) byli umístěny r.1912 třídy, které byly doposud v Ehrenbreitsteinu na Rýně. Pro výchovu studentů bylo na gymnáziu zřízeno i místo P.spirituála (září 1912). Tuto funkci zastávali postupně dva kněží, kteří však pro nemoc museli místo opustit. Nový spirituál (P.J.Kentenich) byl od podzimu r.1911 třídním v nejnižší třídě (tercie) gymnázia v Ehrenbreitsteinu. "Takže chceme nyní spolupracovat. Budu od vás mnoho požadovat. Vy ale také můžete ode mne požadovat nejvyšší míru. A tak se staneme v tomto roce dobrými přáteli." S těmito slovy začal v září 1911 učit latině a němčině. Vyučovací hodiny zůstaly nezapomenutelné a později mnohému výrazně formovaly život. To nebylo vyučování formou mechanického výcviku, jak to bylo tehdy zvykem, nýbrž to byla nezměrná mobilizace všech duchovních a mravních sil jednotlivce i celé třídy ve svobodnou, ušlechtilou a přirozeně ukázněnou soutěž ducha.

2) Jeden žák kvarty měl potíže s genitivem objectivem z latinské gramatiky. P.spirituál chápe se této okolnosti, známé všem studentům a užívá ji žertovně a parodicky pro svá jmenování. Z toho je patrná metoda P.J.Kentenicha chopit se co nejrychleji všech návazných bodů ze života žáků a vytvořit společnou mentalitu. V těžkém čase byli Theile a jeho přátelé jendní, copřekonalí plachost před veřejností a přijali podnět ke společné diskuzi.

3) To bylo 20. října, na svátek Mater puritatis.

4) Tato výše zmíněná vlajka, dar Fr. Duchéneho z Limburgu, se stane později vlajkou kongregace, na kterou slibují mariánští ctitelé svůj slib věrnosti: "To je vlajka, kterou jsem si vyvolil; té se nezřeknu; to Marii přísahám!" 20.října předaná medailka byla v kongregaci vyměněna za menší, na které byl z jedné strany vyražen obrázek Imakulaty a na druhé straně obrázek sv. Aloysia.¹

---

¹ Přejato z www.schoenstatt.cz, z 4. 9. 2006.

PRVNÍ ZAKLÁDACÍ LISTINA

18. října 1914

Program: zrychlit proces našeho sebeposvěcování, a tak přetvořit naši kapličku v kapličku poutní.

1 Nejprve Vás po dlouhé době zdravím krásným pozdravem: Nos cum prole pia benedicat Virgo Maria.² Je to poprvé, kdy tento pozdrav sodálů³ zaznívá na tomto místě. Kéž by zněl i nadále, kéž by provázel a zazníval po všechny příští časy!

2 Otec a matka a děti se radují, mohou-li se nastěhovat do vlastního domu, i kdyby měl být ve srovnání s pronajatým bytem, který opustili, nevzhledný a chudobný. Myšlenka: dům patří nám, dostatečně vyváží všechny ostatní výhody. Tuto ryzí rodinnou radost smíme dnes zažívat i my. Tato kaplička patří naší malé rodině sodálů, jíž vládne naše nebeská Matka. Kaplička patří nám, jen nám. Bez závisti přenecháváme skvostnější domácí kapli, náš dosavadní pronajatý příbytek, jiným. Radujeme se a tuto radost si nenecháme nikým vzít. Vedle této radosti rozeznává dnes naše srdce rychlejším tepem také pocit oprávněné hrdosti. Vždyť svatyně, která byla od nepaměti více méně opuštěná, pustá a prázdná, byla na náš popud a námi zrestaurována a darována Panně Marii. Přinejmenším od doby, kdy tady jsou a působí pallottini, neviděly tyto stěny nikdy krásnější zařízení jako tomu je dnes. Smíme v této potěšující skutečnosti spatřovat příznivé znamení pro budoucí rozvoj naší mladé kongregace?

3 Jistě! Bylo by to dílo vznešené, hodné píce a potu těch nejušlechtilejších, kdybychom jej dokončili my sodálové tak, že bychom

---

² S Božím Synem, Máti, rač nám požehnání dáti.
sodál – člen katolického bratrstva nebo kongregace

do našeho domu přinášeli vroucí lásku k Marii a ideální studentské úsilí o ctnosti, jakých dosud ještě nikdy nikde nebylo.

4 Přesto proč se vyjadřuji tak nesměle, tak zdrženlivě? Že bych ve Vás ztratil důvěru? Ať už si z naší vzkvétající kongregace zůstaly pouze trosky, již brzy z ruin vypučí nový život. Za to mi ručí Vaše věrná spolupráce v uplynulém roce a opravdový mariánský duch, který jste si osvojili. Možná, že během prázdnin některé ideály pod tíhou všedního dne ochably, že ne jedna zásada, kterou jsme si v průběhu roku stanovili a považovali za nezměnitelnou, ve zkoušce praktického života neobstála. Avšak jedno nám zůstává – tím jsem si jist – a sice přesvědčení, že od sebe nelze oddělovat ryzost sodála a stavu přiměřený rozměr mravně náboženský. A stejně jako na konci předcházejícího školního roku, tak i dnes nás posiluje vůle k vítězství, abychom dosáhli ideálu naší kongregace. Ne, moji milí sodálové, neztratil jsem ve Vás důvěru. Vím, že, budeme-li stavět na tom, čeho jsme dosud dosáhli, uděláme v tomto roce velký krok vpřed, tak jak jsme si to předsevzali v uplynulém roce.

5 Tento pomalý růst milosti našeho povolání a z toho vyplývající vyšší stupeň náboženského apoštolského ducha však není to, co bych Vám chtěl určit za cíl. Můj požadavek míří nesrovnatelně výše. Každý z nás musí dosáhnout toho vůbec nejvyššího myslitelného stupně dokonalosti a svatosti přiměřeně svému stavu. Nejen velké a větší, ale přímo to největší má být předmětem našeho rostoucího úsilí. Jistě pochopíte, že takový neobvyklý požadavek se odvažuji přednést pouze v podobě skromného přání.

6 Pokud chcete znát původce tohoto přání, mohu Vám oznámit tichou nejmilejší myšlenku.

7 Když Petr na hoře Tábor spatřil velikost Boží, s nadšením zvolal: je dobře, že jsme tady. Dovol, abychom tu postavili tři příbytky! Tato slova mi neustále znovu přicházejí na mysl. A již často jsem se ptal: nebylo by nyní možné, aby se kaplička naší kongregace stala zároveň naším Táborem, na němž by se zjevila Mariina velikost?⁴ Větší skutek pro apoštolát bez pochyby vykonat nemůžeme, ani nemůžeme zanechat svým

---

⁴ **Herrlichkeit** = velikost, velkolepost, vznešenost, sláva, nádhera

nástupcům⁵ cennější dědictví, než že naši Paní a Přímluvkyni přimějeme k tomu, aby si na tomto místě zvláštním způsobem zřídila trůn, rozdělovala své poklady a činila zázraky milosti. Jistě tušíte, kam mířím: chtěl bych toto místo učinit poutním místem, místem milostí pro náš dům a pro celou německou provincii, možná ještě dále. Všichni, kteří sem přijdou, aby se modlili, mají zakusit Mariinu velikost a vyznat: je dobře, že jsme tady. Chceme si zde postavit příbytky, kéž je naše nejoblíbenější místečko tady! Odvážná myšlenka, snad až příliš smělá pro veřejnost, avšak nikoli pro Vás. Jak často ve světových dějinách byly malé a nenápadné skutečnosti pramenem velkých a největších. Proč by tomu tak nemělo být i v našem případě? Ten, kdo zná minulost naší kongregace, tomu nebude připadat těžké věřit tomu, že Boží prozřetelnost s ní má v plánu ještě něco mimořádného.⁶

8 Během toho, co jsem to vyslovil, cítím, moji milí sodálové, že jsem se dotkl správné struny. Vaše srdce se zapálila. Můj plán jste přijali za svůj. S klidem jej a jeho uskutečňování vkládám do Vašich rukou a bez rozpaků jej zaznamenávám do naší kroniky. Soud nad námi nechť vynesou následující generace. Dosáhneme svého cíle? Co se týče nás – a to teď vyslovuji nikoli s nejistotou a pochybnostmi, nýbrž s důvěrou – my všichni, moji milí sodálové, nedopustíme, aby se něčeho nedostávalo. Jako byla pro našeho druhého patrona, sv. Aloise, kaple Panny Marie ve Florencii kolébkou svatosti, tak ať se stane kolébkou svatosti pro nás tato kaple naší kongregace. A tato svatost bude naší nebeské Matce působit něžné násilí a bude ji přitahovat k nám dolů.

9 Událo se to před více než pěti staletími. V krvavé válce se navzájem rozsápávali Angličané a Francouzi. A již se zdálo, že Francie musí být zcela zničena. Ve stejné době jedna prostá francouzská vesnická dívka v horoucí modlitbě k Panně Marii zápasí o záchranu svého krále. Najednou se jí zjeví archanděl Michael a praví: “Ta, kterou velký Bůh uznal za

---

⁵ **Nachfolger** = nástupce, následovník

⁶ V prvním vydání (MTA IV. 60) bylo pozměněno: “...že jsme ještě nedosáhli posledního stupně růstu.” – tato změna je nadměrně podnětná; ukazuje, jak prostá a zdravá byla tehdejší a pozdější víra v Boží prozřetelnost v schönstattské spiritualitě.

Matku, mi přikázala, abych šel k tobě a oznámil ti, že máš uchopit meč, své tělo zahalit ve zbroj a hájit věc spravedlnosti. Ty osvobodíš město Orleans od nepřátel a přivedeš krále ke korunovaci do Remeše. V kostele sv. Kateřiny ve Fierbois za oltářem je v zemi ukrytý meč: ten pozvedni a opásej se jím.”

10 Ta dívka se jmenovala Jana z Arku, v dějinách známá jako Panna orleánská. V květnu 1909 ji Pius X. prohlásil za blahoslavenou. Cítím, jako by Naše Milá Paní v tomto okamžiku zde ve staré svatomichalské kapliče ústy svatého archanděla hovořila k nám:

11 Nedělejte si starosti o vyplnění Vašeho přání. Ego diligentes me diligo. Miluji ty, kteří mě milují. Nejprve mi dokažte, že mě skutečně milujete, že to se svými předsevzetími myslíte vážně. Nyní k tomu máte nejlepší příležitost.⁷ Podle plánu Boží prozřetelnosti má velká evropská válka pro Vás být neobyčejně podpůrným prostředkem pro dílo Vašeho sebeposvěcování. Toto (sebe)posvěcování od Vás vyžadují. Je brněním, jež máte obléci, mečem, jímž máte osvobodit svou vlast od jejích velkých nepřátel a vrátit ji na čelní místo starého světa.

Erste Gründungsurkunde 18. Oktober 1914

Schönstatt Die Gründungsurkunden

Vydavatel: Schönstatt Verlag Německo

4. vydání 1979

Překlad: Jana Štefková

---

⁷ Rukopis byl později (srv. změnu “evropská válka” na “světová válka”) doplněn: “(A) nevěřte, že je to v dnešní vážné a závažné době něco mimořádného, budete-li své nároky na sebe sama stupňovat na nejvyšší míru. Podle plánu Boží prozřetelnosti má světová válka svými mocnými impulzy pro Vás být neobyčejně podpůrným prostředkem pro dílo Vašeho sebeposvěcování. Toto (sebe)posvěcování od Vás vyžadují. Je brněním, jež máte obléci, mečem, jímž máte osvobodit Boží království od jeho velkých nepřátel. Získávejte pouze věrným a nejvěrnějším plněním povinností mnoho zásluh a dávejte mi je k dispozici. Pak se zde ráda usídlim a budu bohatě rozdělovat dary a milosti...”

MTA IV. 60f. (z 15. června 1919) má tuto podobu: “A nevěřte, že je to v dnešní vážné a závažné době něco mimořádného, budete-li své nároky na sebe sama mít vyšší ba nejvyšší, než tomu bylo u dřívějších generací. Podle plánu Boží prozřetelnosti má světová válka svými mocnými impulzy pro Vás být neobyčejně podpůrným prostředkem pro dílo Vašeho sebeposvěcování. Toto (sebe)posvěcování od Vás vyžadují. Je brněním, jež máte obléci, mečem, jímž máte bojovat za svá přání. Přinášejte mi pilně příspěvky do kapitálu milostí: Získávejte pouze věrným a nejvěrnějším plněním povinností a horoucím životem modlitby mnoho zásluh a dávejte mi je k dispozici. Pak se ráda usídlim mezi Vámi a budu bohatě rozdělovat dary a milosti, chci tak v budoucnosti odtud k sobě přitahovat mladistvá srdce, vychovávat je v použitelné nástroje ve své ruce...”

Text schválen koordinační radou Schönstattského hnutí v České republice dne 19. března 2003.

Je určen pro vnitřní potřebu schönstattského hnutí.⁸

---

⁸ Přejato z www.schoenstatt.cz, z 4. 9. 2006.

Příloha 5

Organizace Schönstattského hnutí

Příloha 6

Vlajka Schönstattského hnutí

Doba vzniku

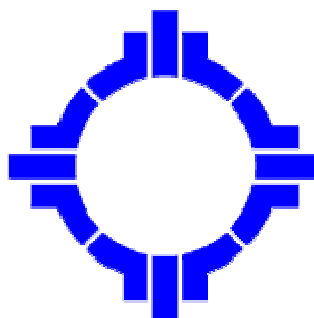
Tato vlajka se stala symbolem Schönstattského hnutí při slavnosti jubilea 100. výročí narození P. Josefa Kentenicha v roce 1985 a od této doby se běžně používá.

Symbolika

Do centra vlajky je umístěn životní střed P. Josefa Kentenicha a jeho (po celém světě rozšířený) Schönstattský rodiny. Je tam místo, kde se 18. října 1914 uskutečnila smlouva lásky s Pannou Marií. Modrá barva nám připomíná Pannu Marii. Okolo tohoto středu má povstat nová země, část Kristova království, země lásky, svobody, přátelství, pravdivosti, vítězství – plodná sluneční pláň, kterou připomíná žlutá barva.

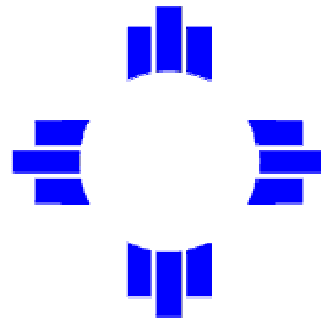
Toto centrum je obeháno hradbami nového města. (srov. Zj 21,12nn). V něm žijí lidé, kteří neutíkají před požadavky všedního dne. Chtějí spodobnit Boží slávu ve svém myšlení, konání a ve své lásce.

Z dvanácti bran tohoto města mají vycházet lidé na dvanáct cest, jakožto nástroje Boží a poslové smlouvy. Toto město není pevnost. Je otevřeno pro všechny lidi, aby se v něm lidé navzájem obohacovali, aby se setkávali nejen fyzicky, ale i duševně a duchovně a vytvořili vztahy a společenství.

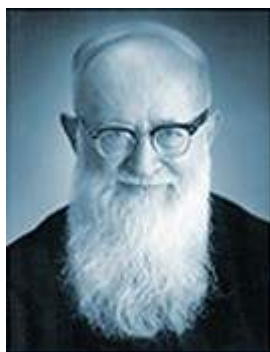
Všechno je utvářeno z formy kříže, který určuje půdorys nového města. Kristův kříž, jakožto stálé znamení našeho vykoupení, ukazuje na Boží lásku a dává nám život v plnosti.

Toto všechno je na pozadí barev žluté a bílé, což jsou i papežské barvy. Vyjadřuje se tím spjatost Schönstattskeho hnutí s univerzální církví.

Příloha 7

Fotografie zakladatele Schönstattského hnutí Otce Kentenicha

Obraz Matky Třikrát Obdivuhodné

Das Urheiligtum - der Gnadenquell (Kaplička v Schönstattě)

